

Kondor Katalin: Az örök élet hirdet?je

2025 december 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Még nagyon fiatal voltam, amikor megismerkedtünk. Most már öreg vagyok én is, és az öregekr?l mondják, hogy sokat felejtenek.

Nos, ismertem – úgy is, mint az élet nekem szánt ajándékát – egy embert, aki bár az életkorát illet?en öreg volt már

akkor is, amikor el?ször találkoztunk, ám az öregség, ami a gondolkodását, szellemi életét illeti, haláláig messze elkerülte ?t. Fiatalabb volt a legfiatalabbnál is, pedig most lenne – pontosabban *december 14-én lett volna 123 éves.* Mert hogy 1908-ban született és 2007-ben, 99 évesen távozott az öröklétbe. Vannak ilyen csodák, ha ritkák is, s ha az ember ?szinte önmagához, akkor bizony azt mondja, egy bizonyos koron túl már gyötrelmes tud lenni az élet, ilyen betegség, olyan fájdalom, egyedüllét, mind, mind az id?seket sújtja leginkább, tehát a halál megváltás is lehet.

Akir?l én írok most, az az ember nem tör?dött a korával, szerintem azért, mert nem volt neki. Bizonyára sokan kitalálták, *Szepes Mária írón?r?l* ahogy barátai hirdették, az örök élet hirdet?jér?l, a neves írón?r?l, az összefüggések tudományának m?vel?jér?l van szó. Az öregkorról sokan állítják, hogy szép, van is az a jelz?, hogy „szépkorú”, ám akik az id?skori betegségekkel, avagy éppen a magánnyal szembesülnek, ?k jól tudják, hogy kár ámítani magunkat, az élet, s benne az öregkor is tartogat kellemetlen, sokszor igencsak fájdalmas perceket, órákat, hónapokat, s?t éveket is. Mária ezzel nem tör?dött. Számtalan történetet tudok mesélni arról, hogy az „ezotéria nagyasszonya” – barátai nevezték el így –, hogyan birkózott meg ezekkel a szinte elkerülhetetlen jelenségekkel. Számos interjúnk egyikéb?l idézem fel ?t, amikor is tudomásomra jutott, hogy eltört a térde, mert elesett otthon. Rohantam hozzá, akkorra már a „gipszesek” is megérkeztek – ? hívta így ?ket – Mária meg mosolyogva üldögélt kedvenc fotelében, és az élet és az orvoslás szépségeir?l beszélt nekik, nem felejtkezve arról a „fejezetr?l”, amikor azzal vigasztalta a „gipszeseket”, hogy higgyék el, az élet örök. Elhitték, nem hitték? Nem tudom. Mindenesetre hat hét múlva már semmi baj nem volt a térdével.

Egy másik történet arról szól, hogy Mária szeme meszesedni kezdett. Ugyebár ez is egy öregkori jelenség, s bizony azzal jár, hogy az ember nehezebben olvas. Nos, Mária a sajnálkozóknak – rándítva egyet a vállán – bájosan mondta, sebaj, ott van a rádió meg a televízió, s legfeljebb felolvasnak neki néhányan, akik segíteni akarnak. S elmesélt egy kis történetet is, ami az élet vicce, ugyanis éppen az egyik – szemészprofesszor – barátjáról szólt, aki ez id? tájt arról panaszkodott neki, hogy meszesedik a szeme. Hát mije meszesedne egy szemész professzornak? – mondta Mária, s a következ? szavakkal vigasztalta ?t: „Drága barátom, próbálja kinyitni a harmadik szemét, az nem hályogos, az nem meszesedik, és nekünk van ilyen. Kilencven év múltán a jelmez elkopik, tehát a test öregszik, de mögötte, aki benne van, hát annak nem öt érzékszerve van, hanem huszonnégy, vagy amennyit akarsz. Én mindig belenyugszom a sorsba, és abba is belenyugodtam, amikor legurultam az alkotóház /Szigliget/ lépcs?jén, mert nagyon elfáradtam attól, hogy el?adásokat kellett tartani, mert nagy érdekl?dés fordult felém, és úgy tapsoltak meg, mint az általam is nagyon élvezett Honthy Hannát. Eltört a vállam és a térdem, és akkor odabólintottam a sorsom urainak, hogy értem, csöndet és nyugalmat parancsoltok rám. A betegségek jelbeszédes figyelmeztetések, hogy hé! Ez rossz, ne erre menj! Viszont az a beteg nem gyógyul, aki nem segít gyógyulni. Tehát én akkor megértettem a sors jelbeszédét”.

Akik olvasták-olvassák Szepes Mária írásait, azok tudják, miért ? az ezotéria nagyasszonya. Szintén egy vele készített interjúban beszélt arról, hogy egy jogász hölgy felkereste ?t. Az illet?nek a karjai közt halt meg a harminckét éves fia, s a beszélgetésüket Mária azzal kezdte, hogy sajnos neki is meghalt a gyermeke, át tudja élni az anya bánatát, de vigasztalásul csak az ? hitét tudja átnyújtani neki, mert ? tudja a halhatatlanságot, nem csak hiszi. Amikor az ember átlépi a halál küszöbét, valójában újjászületik egy olyan dimenzióban, világban, ahol lehull róla a test minden szenvedése és megpróbáltatása. ?, mármint Szepes Mária ezt a filozófiát csodálatosan tudta írásaiban, verseiben és az emberekkel való találkozások alkalmával is átadni. Vigaszként. S úgy gondolom, az ilyen vigaszok nagyon hiányoznak az életünkb?l

Nos, Máriáról sokat lehet mesélni, els?sorban azt, ami szinte hihetetlen, de akik ismerték, jól tudják, hogy a fiatalabbnál is fiatalabb gondolkodása valamiféle gyógyszerként hatott arra az emberre, aki ismerte ?t, és beszélhetett vele. Írásai kaphatók. Nagy mulasztást követ el, s saját sorsának nehézségeit súlyosbítja, ha nem ismerkedik meg ezzel a különleges emberrel. Még csak egy apró történet. Egy kisgyerekes ismer?söm arról panaszkodott, hogy négy-öt éves kislánya nagyon nehezen alszik el. Összegy?jtöttem Mária néhány – úgymond – gyerekkönyvét, s odaadtam neki ajándékba. Egy hét múlva felhívott, hogy minden este felolvas a gyereknek Mária meséib?l, s azóta nincs gond az elalvással.

A Máriával készített utolsó interjúm utolsó mondataival fejezem be ezt az apró kis írást. „Aktívan kell élni, a Föld nem a nyugalom helye, nem a boldog elpihenés helye, hanem a beavatás helye, a tapasztalás helye. A mi dolgunk – a lélek orvosáé, az alkotóé, a tudósé, a m?vészé, a bölcsel?é – a következtetések levonása, a lényeg kisz?rése. Ezért vagyunk itt, nem másért.”

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

Ajánló